

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 5. Vtrùm desiderium tam efficax, quàm inefficax reperiatur in Deo.
Et quid de alijs affectibus prosecutionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

Propositio 4.

40

Deus omnes creaturas tam existentes, quam possibile quoad omnes earum bonitates tam absolutas, quam relatas potest amare amore stricto. Defacto autem eatenus censendus est eas amare, quatenus ipsi decentissimum, & honestissimum fuerit.

Prior pars propositionis ex dictis est certa. Quia certum est, Deum posse concipere, imo concipere de facto omnes creaturas etiam, quae existunt, ut possibile cum praecisione ab existentia, concipiendo in illis sub ea praecisione omnes earum bonitates. Ergo ut sic praecisas poterit eas quoad omnes bonitates amare. Quod est, amare eas amore stricto.

41

Secunda vero pars propositionis supponit ex dictis disp. 33. q. 5. Deum non necessario, sed liberè amare creaturas omnes, etiam purè possibile, quocumque modo illas amet. Quo posito, scire non possumus speciatim, in qua mensura, siue numero amet illas: atque ita vniuersim solum asserimus, eas amare, prout sibi decentissimum est, iuxta doctrinam vniuersalem traditam disp. 32. q. 3. Vbi probauimus, Deum de facto semper operari honestissime, ad idque moraliter necessitatum esse. Qua ratione autem amore stricto amat Deus, aut amare potest bona creata possibile; eadem censendus est aut amare, aut amare posse bona etiam impossibilia. Nam & haec esse amabilia à Deo, dicta disp. 33. q. 8. statutum est.

QVAESTIO. IV.

An in Deo detur affectus gaudij.
Et circa quae obiecta.

42

Certum est, in Deo propriissimum gaudium reperiri tum de bonis sibi intrinsicis, tum etiam de extrinsecis prout existentibus. Docent id omnes Theologi cum S. Th. 1. p. q. 20. art. 1. & lib. 1. contra Gent. cap. 90. & traditur in Scripturâ, dum Prou. 8. dicit de se Sapientia genita. *Et delectabar per singulos dies. Tum Deut. 30. Reuertetur enim Dominus, ut gaudeat super te: sicut gauisus est in Patribus tuis. Isaia 62. Gaudebit super te Deus tuus; & alibi. Ratio autem est manifesta. Quia, cum gaudium propriè dictum fructio quaedam, siue delectatio sit de bono prout habito, siue prout existente, planè est perfectio quaedam ex conceptu suo nullam ferens imperfectionem repugnantem Deo. Sed Deus cuncta bona existentia tum sibi intrinsicè, tum etiam extrinsecè prout habita, siue prout existentia clarissimè inuenitur. Ergo de vtrisque prout sic propriissime gaudet. De intrinsicis quidem necessario; de extrinsecis verò liberè; & consequenter in eâ mensurâ, quâ sibi est decentissima, iuxta saepe dicta aliâs in simili.*

Obseruandum tamen est S. Th. cap. 90. citato gaudium à delectatione distinguere; quòd hæc solum sit de bono intrinsicè; illud verò de intrinsicè, & extrinsecè. Vnde concludit in fine capituli. *Deus propriè in se ipso delectatur: gaudet*

autem in se, & in alijs. Verùm, stricta hæc proprietate verborum non adeò rigidè obseruata, saepe gaudium, & delectatio in viâ communi confundi solent, pro eodemque affectu vsurpati indiscriminatim.

Solum potest hic dubitari, an etiam circa bona possibile præcisè ut possibile possit in Deo dari gaudium. Nonnulli Recentiores supponunt, posse. Alij, non posse: etsi expresse rem non discutiant. Pro vtrâque parte est ratio dubitandi. Pro affirmatiua. Quia, cum possibile absolute sint possibile; etsi Deus de earum existentia gaudere nequeat, videtur tamen gaudere posse de earum possibilitate. Pro negatiua. Quia, cum possibile nullam realem existentiam habeant, nihil habere videntur, quo possint affectum gaudij terminare.

Pro negatiua sententiâ fito. Quia, licet possibile absolute sint possibile, quatenus absolute sunt id, quod de suo quiditatiue, siue in statu quiditatiue sunt, iuxta doctrinam datam in Pharo Scient. disp. 10. & 11. q. 1. ut sic tamen non aliter sunt bona, quam secundum se præcisè, siue quiditatiue: quo pacto propriissimum obiectum sunt amoris stricti prout condistincti à gaudio. Non ergo ut sic esse possunt obiectum gaudij. Quòd non in bonum secundum se præcisè, quem admodum amor strictus, sed in bonum prout actu existens tendit, ut ex dictis in precedentibus constat. Nos quidem, qui cuncta per species existentium concipimus, atque ita possibilitatem rerum ut quid existens apprehendimus, forsasse ob id de ea possumus propriè gaudere. Sed aliud de Deo est, qui cuncta cognoscit, ut sunt. Quòd si Deus non potest habere affectum gaudij de bono possibili ut tali; minus poterit de impossibile. Tamen illud aliquo modo amare possit iuxta doctrinam stabilitam disp. 33. q. 8. Hæc dicta sunt de gaudio absoluto. An autem gaudium conditionatum ex parte obiecti Deus in bona possibile, aut etiam in impossibilia ferri possit, ex dicendis q. 8. constabit.

QVAESTIO. V.

Virum desiderium tam efficax, quam inefficax reperitur in Deo. Et quid de alijs affectibus prosecutionis.

Concors Theologorum sententiâ est, Deum erga intrinsicè sua bona toti Trinitati communia nullatenus habere posse affectum desiderij aut simplicem, aut efficacem. Quia huiusmodi bona non possunt concipi à Deo ut à se consequibilia, quasi prius non habita, prout ad affectum desiderij, quantumvis latè vsurpati, requisitum est iuxta ea, quæ dicebamus supra quæst. 2. num. 15. Loquor autem de bonis toti Trinitati communibus. Quia est dubitabile, an amor, ex quo procedit Spiritus sanctus, relata è ad ipsum, ut est persona producta, sit desiderium. De quo hic non agimus; nam proprius locus huius dubij est in Tract. de Trinitate.

Contreuerfia igitur solum est, an Deus circa bona creata desiderium habere possit. Sententiâ negatiua solet attribui S. Th. lib. 1. contra Gent.

Gent. cap. 89. num. 7. & 1. par. quest. 20. art. 1. ad 2. licet ibi solum videatur negare Deo desiderium circa intrinseca bona. Tenent tamen illam ad eum art. 1. Caiet. Bann. Zamel. Nazar. Molin. Arrub. Fasol. Ioan. à S. Th. & alij. Item Granad. tract. 6. de Volunt. disput. 4. num. 3. Ruiz. disput. 52. de Volunt. sec. 6. & Ribaden. disput. 22. de Volunt. cap. 5. num. 50. Oppositam tamen sententiam adstruentem in Deo desiderium circa bona creata tenent Vazq. 1. par. disput. 84. cap. 1. Soar. lib. 3. de Atrib. cap. 7. num. 4. Albiz. tract. 2. de Volunt. disput. 9. sec. 1. num. 19. Becan. tract. 7. cap. 12. concl. 5. Alarc. tract. 3. disput. 7. cap. 2. num. 13. Martinon 1. par. disput. 16. sec. 4. num. 29. & alij. Herice verò disput. 20. cap. 3. respectu eorum bonorum, quæ a nostra voluntate pendent, ponit in Deo desiderium, negans illud respectu bonorum, quæ pendent à solâ Dei voluntate. Ex his autem plerique non solum efficax, sed simplex etiam desiderium dant Deo circa bona creata: quale contineri arbitrantur in illis verbis Apostoli 1. ad Timoth. 2. *Deus omnes homines vult saluos fieri.* Ad quæ verba alludens Chrysof. homil. 1. in epist. ad Ephesios dixit, Deum fragranti desiderio vehementer desiderare nobis nostram salutem. Circa bona denique impossibilia nullatenus posse Deum habere desiderium efficax absolutum, apud omnes est manifestum, an vero habere possit simplex, dubitabile est.

Propositio 1.

47 **Deus erga sua intrinseca bona toti Trinitati communia nullatenus habere potest affectum desiderij.**

Quia desiderium iuxta sententiam omnium ex suo conceptu vt minimum habet, esse conatum quemdam voluntatis tendentem ad dandam existentiam rei desideratæ, volendo vt illa existat: ob idque vel determinat, vel inclinat voluntatem desiderantis aut ad causandam rem immediatè, aut ad ponenda media, quibus ea obtinenda est. Vnde omne desiderium ex suo conceptu necessariò supponit obiectum desideratum ab aliquo principio esse causabile, seu producibile, ponibileve in naturâ rerum. Quod cum non habeant bona intrinseca Dei neque quoad existentiam, neque quoad possessionem, nullatenus à Deo ipso desiderari possunt. Et confirmari potest. Quia circa bona aliàs necessaria Deus affectum desiderij nequit habere, prout videmus proposit. 5. Talia autem præ cæteris excogitabilibus sunt bona intrinseca ipsius toti Trinitati communia.

Propositio 2.

48 **Quod attinet ad desiderium Dei de bonis creatis, sententiæ oppositæ commemoratæ num. 46. quadantenus videntur posse conciliari.**

Etenim, si rigidè mos loquendi communis spectetur, non dicitur Deo desiderare id, quod pleno iure, ac potestate in suâ voluntate habet, etiam si per voluntatem alienam exequendum sit. Principes enim, & Domini non dicuntur

desiderare, sed velle, aut intendere id, quod per seruos; aut famulos exequuntur. Cum ergo Deus tanquam supremus Dominus omnium, ac Princeps vniuersi creati omnino bona creata, etiam quæ ab arbitrio creato pendent, plenissimo iure, & potestate habeat in suâ voluntate; seruato strictè toto rigore communis sermonis; non videtur dicendus ea desiderare, sed velle. Et hoc est, quod intendit prima sententia negatiua. Cæterum, quia Deus bona dependentia ab arbitrio creato non extorquet de plenitudine potestatis, atque dominij, sed suauit quodam, humanaque prouidentia ita procurat, ac si ea non haberet in suâ voluntate; non abs iure ea desiderare dicitur, seruata etiam sufficienter proprietate verborum; de quibus bonis in speciali loquutus est Chrysof. citatus supra. De eisdem que potissimum loquuntur Vazq. & alij Auctores secunda sententiæ, sed distinctius, quam alij, Herice. Verum enim verò, quia similem forme tendendi modum habent omnes Dei volitiones, quibus vult, vt obiecta earum existant, & quæ subinde aliquo modo talium obiectorum sunt causariua, siue hæc à solo Deo sint oriunda, siue etiam à causis creatis aut necessarijs, aut liberis, siue pro tempore futuro, siue pro presenti ea causanda amentur; ideo omnes huiusmodi volitiones non sine ratione sub nomine desiderij complecti possunt vniuersè; præterim, cum non habeat vltus specialia verba, quibus eas distinguat. Quo iure nos quoque eas, cum opus fuerit, indistinctè desideria vocabimus; tamen si interdum loquutio minus stricta sit. Ex quibus patet, quomodo pars hæc controuersia quæ de solo nomine est, componi inter Doctores possit. Pergo ad alteram, quæ non nihil rei habet.

Propositio 3.

49 **Deus non solum efficaci, sed simplici etiam desiderio ferri potest in obiecta creata.**

De desiderio efficaci nullum est dubium, suppositâ acceptione lata desiderij, in qua iam procedimus. Quia decreta, quibus Deus efficaciter creaturarum existentiam decernit, desideria efficacia sunt iuxta acceptionem talem. Dari autem in Deo talia decreta, & de fide certum, & lumine rationis conspicuum est. De desiderio simplici non est tam certa propositio. Ea tamen nihilominus inde probatur primò. Quia voluntas, quam Deus habet, vt peccatores conuertantur, vtque omnes homines bene operentur, & sanctè viuant, testante Scripturâ sacrâ Ezech. 18. & 33. ad Thealon. 4. sepeque alibi; planè est desiderium iuxta dicta. Sed non est desiderium efficax: vel absolutum; cum sæpe sæpius non impleatur: vel conditionatum; cum nulla sit excogitabilis conditio eius. Ergo est desiderium simplex.

Secundo probatur. Quia desiderium simplex, saltem eorum bonorum, quæ a voluntate creata pendent, perfectio est nullam imperfectionem Deo repugnantem inuolvens. Ergo tale desiderium possibile est Deo. Id quippe solum imperfectionis videtur in illo excogitabile; quod argueret in Deo impotentiam obtinendi obiectum desideratum. (Vti sæpe arguit in nobis, qui simplici affectu propterea desiderant.)

desideramus aliqua, quod illa obtinere non possumus, desiderari efficaciter, si possemus. At desiderium tale in Deo talem impotentiam non arguit; etsi arguat voluntatem efficacem conservandi integrè iura libertatis creaturæ, aut etiam permittendi oppositum eius, quod desideratur; monstrandique, per se non stare, quominus illud habeat esse. Pone enim, Deum ex simplici, ardentique desiderio salutis Iudæ contulisse ei auxilia sufficientia, quæ contulit, ad non peccandum; certè tale desiderium non impotentiam, sed suavem, plenam amore, ab omnique imperfectionis neuo prorsus immunem providentiam divinæ voluntatis ostentat; demonstrans pariter perfidiam, diabolicamque proteritiam voluntatis Iudæ. Stet itaque, desiderium simplex eorum bonorum, quæ a creaturæ voluntate dependent necunde repugnare Deo. Maleque subinde docuisse Recapit. tom. 2. lib. 2. quæst. 10. actum liberum inefficacem dari in Deo non posse. Vtrum autem ille, quo vult, ut omnes homines salvi fiant, desiderium simplex sit absolutum, vel efficax conditionatum, in Tract. de Providen. determinabimus. Vbi citam efficaciter consutabimus ut prorsus impossibile aliud quoddam genus desiderij semi-efficacis, quod adstruunt quidam Recentiores veluti medium inter efficax, & inefficax; quo, inquit, Deus, quantum est ex se, efficaciter desiderat salutem omnium, dum ad eam obtinendam media adhibet sufficientia; tamen illam non obtineat. De quo ibi plura.

51 Difficilius est, an circa bona à solâ voluntate pendentia possit Deus etiam desiderium simplex habere. Existimo posse. Quia sæpe huiusmodi desideria valde sunt congrua, & utilia in Deo, non solum ad exercendam in illis suam libertatem, sed etiam ad alios fines. Sæpe etiam connaturaliter ex alijs actibus divinis legi videntur. Quod argumento est, defacto etiam in Deo reperiri. Dum enim Deus in bonitate absolutâ alicuius subiecti complacet, connaturale est, ut ei desideret quodvis bonum reatum; eo quod amor subiecti ad ei volendum bonum inclinat. Sed sæpe non potest desiderare efficaciter; quia desiderat efficaciter malum oppositum. Ergo connaturale est, ut simplici desiderio desideret: maximè quia tale desiderium sæpe commendat maximopere bonitatem divinam pronam ex se ad volendum bonum cuius creaturæ, & cum effectu efficaciter volituram, nisi ad volendum efficaciter ei malum oppositum, quasi cogeretur aliunde. Quocirca Patres solent dicere, Deum quasi coactum punire homines propter peccata. Non puniret autem coactus, nisi ex se desiderio simplici à pœnis peccatori inlicitis optaret abstinere. Coactè enim non operatur, qui oppositum non desiderat eius, quod facit. Pariterque censendum est, quoties Deus cuius creaturæ, quam aliàs amat, efficaciter vult malum aliquo titulo.

Propositio 4.

52 Deus circa bona impossibilia ne simplex quidem desiderium habere potest. Supponit propositio desiderium efficax absolutum de bono impossibili omnino repugnare Deo. Quod est certissimum. Idque ipsum affirmat de desiderio simplici. Probatæ autem.

Quia de conceptu desiderij etiam simplicis inæpè superius dicta est, tendere per modum conatus ad dandam existentiam obiecto desiderato ad idque movere, siue inclinare voluntatem. Sic autem voluntas divina in obiectum impossibile non potest tendere: cum sit valde ineptum, & nugatorium, conari quoquo modo in id, quod iudicatur impossibile, ut satis ex se est notum. Et sanè, si Deus simplici desiderio posset desiderare impossibile, consequenter posset media adhibere ad illud obtinendum: quia de ratione desiderij, ut dicebam, est movere ad apponendam media pro re desideratâ obtinendam. Quis autem non videat apertè, esse chymericum, quod Deus re ipsâ apponat media ad obtinendum impossibile. Est autem vera propositio tam de impossibili per se, quàm de impossibili per accidens, siue ex suppositione. Quia de utroque prout impossibili eadem ratio est. Tametsi impossibile per accidens antecedenter ad suppositionem, unde eius impossibilitas nascitur, bene possit sub desiderium cadere: quia ante talem suppositionem non est impossibile, sed possibile. Cum tamen impossibile per se semper sit tale; atque ita nunquam affectum desiderij terminare valeat. Porro in hac, & præcedentibus propositionibus de desiderio absoluto loquuti sumus. De conditionato enim ex parte obiecti inferius quæst. 8. tractandum est.

Propositio 5.

Deus neque efficax, neque simplex desiderium potest habere circa bona, quæ aliunde sunt necessaria quoad existentiam.

Adde aliunde, ut præscindam à sententiâ Asserentium, Spiritum sanctum procedere à Patre, & Filio per desiderium: qua sententiâ supposita, existentia necessaria, quam Spiritus sanctus habet, non aliunde, quàm ab ipso desiderio, per quod desideratur, habet. Porro bona intrinseca Deo toti Trinitati communia, & necessaria quoad existentiam, quam habent à se, à Deo desiderari non posse peculiari insuper titulo, constat ex dictis proposit. 1. Superestque subinde, ut in proposit. præsentè dumtaxat sit sermo de cæteris distinctis à Deo. Quæ quidem vel per se, vel per accidens necessaria esse possunt, hoc est, vel absolutè, vel ex suppositione, ut dictum de impossibilibus proposit. 4. Et de utrisque pariter agitur in hac 5. Cuius perspicua ratio est. Quia; cum sit de conceptu desiderij, etiam simplicis, ut sæpe diximus, tendere per modum conatus ad dandam existentiam obiecto desiderato; desiderium quodvis de obiecto, quod supponitur iam aliunde necessario existens, non potest non esse superfluum, atque adeo prorsus irrationabile ex conceptu suo: & consequenter non potest non esse Deo penitus impossibile. Ex hac, & ex præced. proposit. sequitur, multò minus posse Deum desiderare, ut aliquid ens habeat, vel, ut non habeat esse quiditativum siue essentiam, quam verè habet: quia habere illam, necessarium, & non habere, impossibile omnino est.

Propositio 6.

In Deo nec datur, nec est possibili-
 34 lis actus spei propriè dictæ. Sicut neque
 actus audaciæ.

Ita tenent omnes Theologi, prout apud
 citatos supra videre licet. Ratio autem prioris
 partis propositionis est. Quia id solum dicitur
 sperari, quod comparatione sperantis obtentu
 arduum est, & difficile; quale nullum bonum
 creatum comparatione Dei esse potest. In quo
 tamen arduitas ista consistit variè explicatur à
 Theologis, vt supra num. 18. notauimus. De
 quo in Tractatu de Spe. Posterioris autem partis
 est ratio. Quia audacia affectus est aggrediens
 bonum difficiliter, & cum imminente periculo
 consequibile. Qualiter nullum bonum potest
 consequibile esse comparatione Dei; vt constat.

QVAESTIO VI.

Vtrum in Deo detur amor beneuolentiæ;
 & amicitia; atque etiam amor
 concupiscentiæ. Et circa
 qua obiecta.

55 Propria amicitia secundum Arist. lib. 8.
 Eth. ad Nicomacum cap. 2. est beneuolentia mu-
 tua non latens. Dicitur beneuolentia, vt signifi-
 ficetur, debere esse amorem tendentem in ami-
 cum propter ipsum, & ex complacencia ipsius,
 non propter commodum amantis, aut ex com-
 placencia propria; qualiter amor beneuolentiæ
 strictæ tendit in personam amatam, vt docet ipse
 Arist. lib. 7. Eth. ad Eudemum cap. 8. Dicitur
 mutua, vt significetur, primò quidem amici-
 tiam nisi inter duos esse non posse: quia nullus
 sui amicus dicitur. Secundò, amorem amicitia
 circa personam rationalem, quæ redamare possit,
 versari debere: circa irrationalia enim non po-
 test esse amicitia propria. Tertio, debere perso-
 nam amatam defacto amantem se redamare:
 alioquin amor personæ amantis beneuolentia so-
 lum erit, quæ inchoatio quædam est amicitia,
 vt dicit idem Arist. lib. 9. Eth. ad Nicom.
 cap. 5. Dicitur denique non latens, vt significetur,
 mutuum amicorum amorem debere esse
 virique notum. Hæc tamen vltima conditio
 non solet recipi à Theologis, vt notat Petr. Hurt.
 de Charit. disput. 120. sec. 1. §. 3. Porro, licet
 beneuolentia strictè sumpta ad alterum ab aman-
 te sit, sicut & amicitia: latius tamen accepta
 ad ipsum quoque amantem est. Nam & amor,
 quo vnusquisque se ipsum amat complacendo in
 se ipso, siue volendo sibi bonum ex complacencia
 sui, beneuolentia erga se ipsum vocari so-
 let.

56 Quæ cum ita sint, communiter Theologi con-
 ueniunt. Deum se ipsum totum adæquatè non
 amare amore amicitia, aut beneuolentiæ strictè
 sumptæ. Quia deest conditio distinctionis inter
 amantem, & amatum ad hos affectus requisita.
 Vtrum autem inter personas diuinas inter se com-
 paratas mutua amicitia reperiat, sub contro-

uersa est: quam hic non nulli ex professo exami-
 nant, & definiunt. Ego verò ad Tract. de Trini-
 tate intendam censeo. Quia eius resolutio mul-
 tum dependet ex principijs eius materiæ: mo-
 doque de voluntate Dei non vt trini, sed vt vnus
 agimus. Videntur interim Herice disp. 14. cap.
 3. Ruiz disp. 52. de Volunt. sed. 4. & Hemel. tit.
 5. disp. 2. cap. 3. Creaturas verò rationales, dum
 sunt in statu iustitiæ, amari à Deo amore amici-
 tiæ propriæ, vnanimiter defendunt Theologi cum
 Magistro in 3. dict. 32. & S. Th. 1. p. q. 20. art.
 2. & 2. q. 23. art. 1.

Iam verò de amore concupiscentiæ Dei erga
 57 sua intrinseca bona duplex sententia est. Prima,
 non dari in Deo talem amorem. Hanc sententiam
 sequitur Albiz disp. 4. de Volunt. sec. 5. n. 3.
 eamque probat; quia ad amorem concupiscentiæ
 requiritur distinctio realis inter bonum amatum,
 & subiectum, cui amatur; qualis non datur inter
 Deum, & sua intrinseca bona. Constat Soar lib.
 3. de Angelis cap. 4. n. 5. Subscribit etiam Heri-
 ce disp. 14. n. 12. putans, saltem amorem ipsum
 concupiscentiæ debere distingui realiter à bono
 amato; qualiter in Deo non distinguitur. Addit
 tamen n. 13. quia in Deo distinguitur virtualiter,
 virtualiter saltem posse dici amorem concupiscenti-
 æ. Ruiz verò disp. 52. de Volunt. sec. 5. n. 9.
 eandem sequitur sententiam ductus alia ratione:
 quia nimirum amor concupiscentiæ formaliter vt
 talis vult bonum vtile, vel iucundum prout tale
 est amanti, vel amico amantis; non autem, prout
 est honestum reddens amabilem amicum. Totum
 autem bonum, quod Deus sibi vult, prout est
 summum bonum honestum, quo redditur summè
 amabilis, illud vult. Secunda sententia, quam
 docti Recentiores sequuntur, est, in Deo erga sua
 intrinseca bona dari amorem concupiscentiæ. Hæc
 de concupiscentiæ Dei vt vnus. De concupiscenti-
 æ verò vnus Personæ diuinæ respectu alterius
 etiam est lis. Albiz, & Recentiores commo-
 morati eam conceunt. Ruiz negat. Herice vir-
 tualiter solum admittit. Sed nobis hic de priore
 solum augendum est, altera in Tract. de Trinit. vt
 in proprium locum remissa.

Denique de concupiscentiæ diuinæ respicien-
 58 te bona creata Ruiz n. 10. dicit, nullum Docto-
 rem esse dari in Deo, ita, vt Deus talia bona
 sibi ipsi concupiscat: licet aliqui concedant, con-
 cupiscere ea suis amicis, videlicet hominibus.
 Cum tamen Soarez vbi supra expressè asserat,
 amorem, quo Deus vult sibi bona extrinseca;
 vt honorem, laudem, &c. concupiscentiam dici
 posse respectu talium bonorum. Id quod sepe
 etiam affirmat Alarc. tract. 3. disp. 2. cap. 3. &
 alij Recentiores. Quinimo id ipsum videtur ex-
 pressum in S. Th. 1. p. q. 20. art. 2. ad 3.

Propositio 1.

Deus erga se ipsum actum amicitia; 59
 aut beneuolentiæ strictè sumptæ habere
 non potest. Bene tamen actum beneuo-
 lentia; latiori modo acceptæ,

Constat ex dictis. Quia de conceptu amici-
 tiæ, & beneuolentiæ strictæ est, terminari ad alte-
 rum. Beneuolentiæ verò lata se ipsum amat vnus-
 quisque, dum in se ipso complacet, vel sibi vult
 bonum quoduis ex complacencia sui iuxta dicta
 n. 55.